

Libris
Confesiuni despre dragoste, durere, viață

Respect pentru oameni și cărți

ȘTIAM CĂ O SĂ VII ÎN ALB

NICOLETA NUSSTHALER
5 îndemnuri spre împlinire

Capitolul I. Pierderea	/ 9
Capitolul II. Susținerea	/ 19
Capitolul III. Căutarea	/ 37
Capitolul IV. Rătăciră	/ 49
Capitolul V. Regăsirea	/ 90
Un sfârșit cât un început	/ 157
În loc de epilog	/ 159

Pierderea

În dimineța însorită și caldă din sâmbăta acelei toamne târzii, eram acasă doar eu cu fiul meu și ne-am făcut de lucru fiecare: el, în camera lui, ordonându-și lucrurile și pregătindu-și temele pentru săptămâna ce urma să vină; iar eu, gătind pe ritmurile alerte ale unui post românesc online de radio. Soțul meu plecase cu o zi înainte, vineri la prânz, și direct de la slujbă, sub pretextul că își aniversează un prieten, undeva, la o cabană pe munte. Nu se întorsese acasă vineri seara, iar, pentru că se întâmpla să lipsească noaptea pentru a doua oară, într-un interval scurt de timp, mă gândeam că va urma un șir de repetiții, prietenul lui fiind cel mai bun și vechi partener de pahar. Pe care îl evitase în mod conștient, în primul nostru an, după ce eu și fiul meu ne mutaserăm în Austria.

Încercam un sentiment de dezamăgire, dar și de uimire: mă întrebam îndurerată de ce ni se întâmplă nouă aceste lucruri, ce avem de învățat de aici și ce pot să fac eu ca să schimb situația asta neplăcută?

Eram curioasă, dar cred că știam, totuși, că nu vine nici în noaptea aceea acasă. L-am sunat, dar nu a putut să lege două vorbe cu mine, îi era greu să înțeleagă ce îi spun, și anume că vreau să știu dacă e bine și când vine acasă. Urma să-l iau eu cu mașina din gară și nu-mi surâdea

ideea de a mă trezi la miezul nopții pentru asta. Aveam eu să trag ponoasele sau urma să-și asume el consecințele acțiunilor lui, adult fiind? Nu am putut comunica cu el, mai ales că, mai târziu, telefonul îi era închis, fără baterie.

Și, atunci, fiind după-amiază deja, în jur de trei și jumătate, în plină frământare a sufletului meu, am decis că vreau și eu să plec de acasă. Să fug cumva, metaforic, de situația aceea.

M-am urcat în mașină, luându-mi camera foto, și m-am îndreptat cu viteză pe șoseaua îngustă și șerpuită, cu muzica dată la maximum, spre aceiași munți unde era și el, la vreo oră distanță de casă.

Era momentul acela magic al apusului, vedeam cum soarele se proiectează frumos pe silueta îndepărtată a munților, iar eu mă contopeam cu totul în acel peisaj mirific. Am oprit și am făcut câteva poze, bucurându-mă de acea minune, cu toată lupta din sufletul meu.

Încă mă întrebam de ce sunt în situația aceea: căsătorită, având un partener, dar tot singură. Însingurată, fără de voie. Oare el nu vede sau nu-i pasă că nu sunt fericită? Chiar nu mă iubește?

Nu era prima oară când pleca la băut, fugind ca din pușcă. Începea, zi de zi, să aibă o viață normală, frumoasă, alături de mine, și, totuși... parcă tânjea după altceva, după viața lui de dinainte.

I-am spus mereu să facă așa cum dorește, însă el se simțea mereu vinovat și mă întreba de fiecare dată:

— Nu te superi dacă plec, nu-i așa?

Cum să mă supăr eu pe el, era vorba aici de viața lui și de alegerea lui de a face ce vrea cu ea!

Și acum începusem să mă întreb dacă nu ar trebui să fac și eu la fel: să aleg singură ce vreau să fac cu viața mea.

Vedeam acum, printre lacrimi fierbinți, silueta de foc a munților și mă minunam. Urcată din nou în mașină, conduceam cu muzica tare și toată viața îmi trecea prin

fața ochilor, încercând să pricep de ce eu nu pot să am o relație frumoasă, romantică și stabilă cu un bărbat.

Am oprit într-o mică depresiune dintre munți. M-am plimbat câteva minute, dar nu am găsit nicio compoziție fotografică inspirată, credcă nici nu îmi stătea mintea la asta, așa că am plecat înapoi, acasă. Dar am plecat împăcată, fericită, că am avut acel moment pentru mine și cu mine, chiar la apusul minunat.

Am înțeles astfel că nu pot controla se întâmplă cu cei din jurul meu, că trebuie să mă întorc către mine înșami, pentru că doar asupra mea am control. Primeam era o lecție și totul mă conducea direct către interiorul sufletului meu. Mi se sugera clar că aceasta-i direcția în care să mă îndrept; iar cu restul, va veni totul de la sine.

Am ajuns acasă aproape pe întuneric. Iar până să pregătesc cina și să mănânc împreună cu fiul meu, am descărcat fotografiile în laptop și m-am uitat pe ele. Una mi-a atras atenția în mod special și inspirația m-a condus să o editez pe jumătate în alb-negru, lăsând cealaltă jumătate în culori. Mi-a plăcut tare mult, așa încât am hotărât să o postez pe Facebook, împreună cu un mesaj: „Viața ta este suma alegerilor tale“.

În acel moment, știam cu siguranță că soțul meu nu va veni nici în seara aceea acasă.

*
* *

A doua zi, m-am trezit devreme și mi-am făcut o cafea. Am pregătit o omletă pentru mine și băiat, am mâncat, după care m-am așezat la laptop. Îmi place mult ca dimineața să îmi beau cafeaua urmărind pe internet ce se mai întâmplă. Am intrat pe Facebook și atunci mi-a venit în gând Vlad, un prieten de suflet. Aveam din senin o mare curiozitate să-i vizitez pagina personală.

Premoniție?!

Am intrat acolo și am crezut că nu văd bine. Nu înțelegeam ce se întâmplă, mintea îmi era complet blocată. Și, în timp ce lacrimile îmi invadaseră mai abundent ca niciodată ochii, am început să citesc, mergând înapoi în cronologia paginii lui. Erau mesaje stranii și sfâșietoare: „Dumnezeu să te ierte, ai fost un om bun ca pâinea Lui“; „Dumnezeu e nedrept... ia ceea ce nu trebuie, pe cine nu trebuie... un șoc pentru toți. Să te aibă în pază, om bun... păcat... mare păcat“; „Rămas bun... suflet de copil“.

Eram efectiv șocată, iar, fix în acel moment, m-a abordat pe chat Maria, prietena mea de doar trei luni, pe care o cunoscusem în vara aceea, la un workshop spiritual.

„Bună, Nico. Căutam o poză la tine să mi-o schimb pe cea din profil.“

„Bună, Maria.“

„Și, uite, am văzut acum, la ultima ta postare, una interesantă. E făcută de tine?“

„Toate sunt făcute de mine. Mari, dacă ai ști în ce moment m-ai prins...“

„În ce moment?“

„Ai simțit tu, draga mea. Plâng. Tocmai am aflat de o dispariție. Vlad, poți să te uiți aici, pe profilul lui.“

„Îmi pare rău...“

„Am fost topită după el toată viața mea. Și știi tu cum se întâmplă... Am băut o cafea cu el astă-vară, după cincisprezece ani, și i-am spus și asta. Și mă bucur că a aflat.“

„Cel din liceu?! Uau! Dar chiar ne-am văzut înainte și după întâlnirea cu el...“

„Am noroc că sunt singură acasă și pot să-l plâng. Mi-a zis că are probleme cu inima. Și chiar m-am gândit la asta...“

„Ok... poți să plângi... Să te descarci...“

„Da, dar pot să-ți trimit și fotografia. Cu drag, dar care?“

„Apoi să-i mulțumești că a făcut parte din viața ta. Măcar cu acele sentimente...“

„Dar și pentru faptul că te-a determinat să cauți. Să înțelegi, să evoluezi.“

„Așa e. Mulțumesc din suflet, Mari. Aveam nevoie de tine acum.“

„Și poate că a mai făcut multe alte lucruri. Dar, în relația cu tine, și-a împlinit misiunea, ca să zic așa. Inclusiv întâlnirea din vară. A contat enorm și pentru el că s-a simțit iubit. Nici nu ai idee ce liniște i-ai adus și tu, lui!

Știu că totul este și a fost așa cum trebuie. Mulțumește-i și roagă-te pentru sufletul lui. Să ajungă direct la lumina și la iubirea lui Dumnezeu.“

„Știi ce mi-a zis în vară? Că e prima oară când mă vede fericită. Dar ce poză, draga mea?“

„Uite, am aprins și eu acum o lumânare pentru el. Și cred că a plecat împăcat. De asta să fii și tu convinsă. Păi, vreau ceva de toamnă, cu culori frumoase... Dar am

văzut ultima postare și mi s-a părut interesantă fotografia, ca și cuvintele: «Viața ta este suma alegerilor tale». Oare pot pune și mesajul ăsta pe poza de cover?»

„Pot să încerc eu să fac asta, dacă aștepți puțin.“

„Căci așa este... asta este viața noastră. Și știi că tu ai o anumită stare acum...”

„E ok, Mari.“

„Dar, probabil, nu degeaba te-am apelat chiar în momentele astea...”

„Dap, am făcut-o. Ai fotografia. Îți mulțumesc din sufletel, am avut nevoie să fii aici, acum.“

„Am și postat-o, mulțumesc.“

„Eu îmi fac o cafea acum.“

„Așa, și eu să-mi termin treaba și să-mi aștept bărbatul. Și nu stăteam în loc de poză acum, vezi? Altul era motivul.“

„M-ai păcălit. Lasă că-mi iau eu revanșa...”

„Nu... nu te-am păcălit. De două zile mă gândesc la asta.“

„Zic doar de momentul ales. Că aveam treabă și m-am oprit din tot ce făceam ca să-mi schimb poza, înțelegi? Asta e ideea. În mod normal, ar fi trebuit să-mi termin treburile... Ce zic eu aici, normal e să faci ce simți...”

Și mă bucur că mi-am ascultat instinctul...

Nu știam prin ce treci... Nu știam nimic de Vlad...”

„Draga de tine, ai pus sufletul tău pe rană. Mercic, acum încerc să ies de aici. Te pup și să ne auzim cu bine.“

„Te pup și eu! O zi liniștită!”

Peste vreo oră:

„Mari, am înțeles totul.

Dacă aș fi fost cu el din liceu, am fi avut o viață de vis, pentru că el era total diferit de bărbatul pe care i-am atras în viața mea.

Dar l-aș fi pierdut oricum, acum, la patruzeci și unu de ani, ca și în viața trecută.

Așa că am ales ca în viața asta să trăiesc fără el, am ales să trăiesc fără să fiu prea mult iubită sau alintată. Până acum.

Având în vedere toate cele întâmplate, simt că el m-a eliberat și că un alt bărbat o să-mi ofere tot ce el nu a putut în viața asta. E ca și când l-ar delega pe un altul, pe acela care îmi este predestinat mie. În prima mea jumătate de viață, am avut de învățat mult, a fost o luptă totul, am avut calea cea mai grea. Dar, de aici, se schimbă, ultima jumătate a vieții mele va fi plină de iubire, tandrețe, veselie și râsete“.

„Mai mult de jumătate, Nico. Mă bucur că ai înțeles asta, că ai simțit asta“.

Mai târziu:

„De vreo doi ani mă tot uit la ceas la aceeași oră: 11:11. Ție ți se întâmplă asta?”

„Nu“.

„Are o semnificație. Dar de când te-am cunoscut ai spus ceva...«Tot ce pot să-ți zic acum este că vei avea parte cu siguranță de multă iubire, afecțiune. Acel gen de relație în care să te simți *acasă*»“.

„Asta am spus?”

„Nu, asta spun eu acum...”

„Mulțumesc pentru încurajare“.

„Rămâi prezentă în viața ta. Bucură-te de tot ce îți oferă ea. Bucură-te și prețuiește-i pe toți oamenii din jurul tău. Fără să calci pe tine... Nu judeca pe nimeni. Și vei ști. Vei simți“.

„Chiar ți-am auzit vocea acum, Mari. Mercic“.

„Există ceva mai mult decât sufletul pereche. Există flacăra geamănă“.

„Să citesc despre asta“.

„Nici nu știu ce scrie despre asta. Am citit doar o dată și mi-a fost de ajuns... Doi iubiți... două suflete... care provin din aceeași energie. Se caută poate mai multe vieți. Se întâlnesc când sunt pregătite. Și, atunci, știu. Cred că este cea mai minunată senzație care poate fi trăită pe pământ! Și cred că tu te pregătești pentru asta...“

„Mulțumesc, Mari. E cea mai încurajatoare vorbă din ultimii zece ani. Am citit pe aici ceva: «Dacă îl poți iubi atât pe omul nepotrivit, imaginează-ți cât l-ai putea iubi pe omul potrivit»“.

„Și mai cred că nu va avea nimeni de suferit. Să nu-ți faci griji“.

„Tu ești îngerul meu, da?“

„Sunt orice poate face bine... Într-un timp îmi spun: sunt un canal plin de lumină și iubire divină. Așa că... Să se reverse“.

„Eu așa te simt“.

„Nici nu mă mai mir că azi te-am căutat chiar în acel moment...“

„Mulțumesc doar pentru asta...“

Câteva minute mai târziu:

„Nico, el ce a înțeles astă-vară, când i-ai povestit despre întâlnirea voastră din altă viață?“

„Nu i-am zis decât de viața asta. Că am fost topită după el. Și m-a întrebat de ce nu l-am căutat după divorțul meu. Că eram perfectă. Printre ultimile cuvinte către mine, făcând ultimii pași împreună, mi-a zis: «Știam că o să vii în alb». I-am răspuns încet, privindu-l în ochi: «Am gânduri curate». Și el era într-un tricou alb.“

„Dar ai pus o postare după întâlnire, despre viața voastră trecută. Nu crezi că a citit-o?“

„Poate, dar sigur a crezut că sunt... cu capul... Asta e senzația mea. Ce crezi?“

„Sau nu... Eu cred că a fost informația de care el avea nevoie. Dacă nu a înțeles atunci, sigur a înțeles acum“.

„Ai dreptate“.

„Eu cred că l-a ajutat în acel moment. Să știe că lucrurile nu se sfârșesc aici. Uite și tu... tot ce ai făcut astă-vară... A fost și pentru el... Chiar și postarea... tu știai, nu aveai nevoie să ți-o repeți... Ai postat-o, după care ai șters-o. Suficient, zic eu, ca el să o citească.“

„Da, și faptul că am fost la workshopul acela cu voi și am înțeles atâtea...“

„L-ai ajutat enorm. L-ai pregătit, așa zice. Acum, gata, tu contezi... Concentrează-te pe tine. Fă ce simți. Fii tu. Fii în acord total cu tine...“

*
* *

După câteva zile:

„Mari, îngerul meu cald. Acum știu că a fost o răscruce pentru amândoi întâlnirea din vară. Mi-a zis: «Nico, e prima oară când te văd fericită»“. El a așteptat toată viața și nu a plecat fără să mă vadă fericită. Viața mea sentimentală a fost o catastrofă, nu am putut să mă concentrez pe relațiile mele, poate chiar din cauza dragostei necondiționate pentru el. Dar eu l-am respins de fapt, instinctiv, tot timpul. Așa am ales să fac în viața asta, să învăț detașarea. El este cu mine încă și îmi trimite mesaje, e chiar inconfortabil, uneori.

În vară, trebuia să ne vedem cu o zi mai devreme, dar nu a putut veni din cauza jobului. Eu ajunsesem deja acolo, am băut o limonadă și chiar mă gândeam:

Libris
Respect pentru oameni și cărți

Vreau, oare, să-l seduc? Știe asta? Și eu cred că el, la nivel inconștient, știa totul. Și eu am știut după workshop, m-am gândit că se repetă, aici și acum, totul. De aceea am ales să nu îi spun povestea despre viața noastră trecută. Era ca și când i-aș fi spus verde în față: «Știi, tu o să mori curând». Am fost un fel de înger mesager final, știa că o să vin în alb. Trebuia doar să-și ia la revedere de la mine în viața asta. Și să audă că l-am adorat. Eu toată viața l-am știut acolo, undeva, fericit. Și asta mi-a fost de ajuns“.

Viața este presărată și cu momente dificile, cel mai greu fiind acela de a pierde o persoană dragă. Iar, dacă asta se întâmplă la scurt timp după ce abia te-ai reîntâlnit cu acea persoană, pierderea este cu atât mai copleșitoare.

Să nu ne lăsăm doborâți pentru mult timp și să ne luăm drept aliat în lupta cu durerea covârșitoare, chiar amintirile dragi. Să încercăm să deslușim și să ne însușim lecția pierderii și a durerii, ca pe o cale de a trece mai departe prin labirintul ireversibil al vieții.

CAPITOLUL II

Susținerea

Mi-am petrecut vara, ca și anul trecut, în Constanța, un oraș mare și frumos, situat chiar pe malul Mării Negre. Este orașul în care am crescut și am trăit patruzeci de ani neîmpliniți.

Îmi place să merg acasă.

Acasă, pentru mine, este acolo unde sunt părinții mei. Chiar dacă tot ce aud acolo este o ciondăneală continuă, care mă face, uneori, să mă simt iar mică și neputincioasă.

Părinții mei au îmbătrânit, deși nu au cu mult peste șaiszeci de ani. Și asta pentru că ei se cred mult mai bătrâni și mai nevoiași, plângându-se de toate cele.

Mama a ieșit la pensie acum doi ani și jumătate, chiar în momentul în care eu am părăsit țara. Și asta, după ce toată viața ei fusese activă, prin serviciul pe care l-a avut luând contact zilnic cu zeci de oameni, doar a fost casieră într-o instituție publică. Aceste două evenimente, pensionarea ei și plecarea mea din țară, au marcat-o crunt și este în depresie acum.

Încă din primele zile dincolo, am luat-o să o răsfăț și i-am ascultat păsurile. Am băgat-o în cadă, i-am masat corpul și fața cu zaț de cafea, cel mai bun peeling natural pentru pielea uscată și neîngrijită. Am văzut cum